

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/25/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1722200547
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Otília Belavá
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1722200547.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Otílie Belavej a členiek senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcu: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, proti žalovanému: O. G., D. XX.XX.XXXX, H. N. Z. XXXX/X, XXX XX A., o úhradu nákladov vo výške 273 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok sp.zn. 36C/1/2022-61 zo dňa 12.09.2022, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
II. Odvolací súd žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

- Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok I.) a žiadnej zo strán sporu nepriznal právo na náhradu trov konania (výrok II.).
- Žalobou doručenou Okresnému súdu Pezinok dňa 24.03.2022 žalobca žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 273 eur s príslušenstvom a náhradu trov konania na tom skutkovom základe, že žalovanému dňa 11.05.2020 vystavil faktúru č. XXXXXXXXXX na sumu 273 eur so splatnosťou do 10.06.2020, titulom stravy zabezpečenej počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení Akadémie PZ Bratislava za obdobie od 01.04.2020 do 22.04.2020. Žalovaný pohľadávku štátu v lehote splatnosti faktúry neuhradil, ani na výzvu na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 19.10.2020, listová zásielka sa žalobcovi vrátila s poznámkou „adresát je neznámy“ (adresa trvalého pobytu žalovaného overená prostredníctvom Registra obyvateľov Slovenskej republiky). Žalovaný sa nezaplatením v lehote splatnosti dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, čím mu vznikla povinnosť zaplatiť aj zákonný úrok z omeškania v súlade s ustanovením § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 273 eur od 11.06.2020 do zaplatenia. Legitímnosť nároku žalobca oprel o § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z.z.“), podľa ktorého náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť. Toto ustanovenie umožňuje obmedziť vlastníctvo fyzickej osoby v rozsahu nákladov, ktoré vzniknú pri plnení povinností uložených fyzickej osobe v záujme ochrany verejného zdravia tým, že tieto náklady je fyzická osoba povinná znášať, pričom uloženie povinnosti podľa § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z., znášať náklady vzniknuté pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť, je podľa Ústavného súdu SR v súlade s ustanoveniami Ústavy SR (nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 4/2021). Vystavená faktúra predstavuje plnenie v podobe paušálnych

nákladov za stravu, ktorá bola žalovanému zabezpečená počas doby nariadenej izolácie v karanténnom zariadení, pričom žalovaný by si potreboval zabezpečiť stravu aj v prípade, ak by nebol umiestnený v karanténnom zariadení. V ďalšom žalobca uviedol, že vláda Slovenskej republiky vyhlásila podľa § 8 zákona č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov, počnúc dňom 12.03.2020 od 06:00 hod. mimoriadnu situáciu. Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky ako príslušný orgán štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva podľa § 5 ods. 4 písm. h) zákona č. 355/2007 Z. z., z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky nariadil podľa § 12 ods. 2 písm. f) a § 48 ods. 4 písm. e) zákona č. 355/2007 Z. z. opatrenie č. P. zo dňa 16.03.2020. Nariadenie izolácie formou jednotlivých opatrení nepatrí do pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Ustanovenie § 12 zákona č. 355/2007 Z. z. stanovuje opatrenia na predchádzanie ochoreniam a na to, aby sa dosiahol predpokladaný účinok nariadených opatrení, a ustanovenie § 51 zákona č. 355/2007 Z. z. stanovuje povinnosť fyzickým osobám plniť nariadené opatrenia. Fyzické osoby neplatia všetky náklady, ktoré sú spojené s povinnou izoláciou, ale iba stanovenú paušálnu čiastku za stravu. Žalovaný absolvoval izoláciu v karanténnom zariadení Akadémie PZ Bratislava od 01.04.2020 do 22.04.2020 a počas doby nariadenej izolácie v karanténnom zariadení mu bola zabezpečená strava a to na základe písmena A6 uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 113 z 15.03.2020. Karanténne zariadenie Akadémie PZ v Bratislave je rozpočtová organizácia Ministerstva vnútra SR a žiadala o refundáciu finančných výdavkov, ktoré jej vznikli pri plnení úloh podľa usmernenia hlavného hygienika SR v súvislosti s ochorením COVID-19, menovite pri zriadení Karanténneho strediska zo študentského domova Akadémie PZ Bratislava. Skutočnosť, že žalovaný absolvoval izoláciu v karanténnom zariadení Akadémie PZ Bratislava nie je sporná, a navyše vyplýva aj zo samotných dokumentov. V zmysle vyššie uvedeného, Ministerstvo vnútra SR refundovalo Akadémii PZ Bratislava náklady, ktoré jej vznikli v súvislosti s poskytnutím stravy pre žalovaného, ktorý absolvoval nariadenú izoláciu. Ustanovenie § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. určuje okruh osôb, ktoré sú povinné uhrádzať náklady spojené s plnením povinností ustanovených zákonom č. 355/2007 Z. z., nerieši však prípady, kedy náklady vzniknú subjektu, ktorý neuložil povinnosť podľa zákona č. 355/2007 Z. z.. Žalobca vymáha od žalovaného paušálne náklady za stravu, keďže plnil za žalovaného to, čo mal podľa § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. plniť žalovaný sám. Pri vyčíslení výšky stravného vychádzal zo zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v spojení s opatrením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 176/2019 Z. z. o sumách stravného, teda suma stravného za deň vo výške 11,60 eur, k čomu bola pripočítaná suma 1,40 eur za plastový obal, spolu vo výške 13 eur za deň. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky PL ÚS 4/2021-136 zo dňa 08.12.2021 bod 168. „... uloženie povinnosti podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia znášať (bez náhrady) náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť, je v súlade s čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5, čl. ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy i v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu ...“. Podľa bodu 177. nálezu „... Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti preto ústavný súd návrhu navrhovateľky na vyslovenie nesúladu ustanovenia § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4 a čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru, s čl. 35 ods. 3 druhou vetou, čl. 39 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4 ústavy a s čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5, čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu nevyhoviel (výrok 3 nálezu) ...“. V prípade, že sa súd nestotožní s uvedeným názorom, žalobca navrhol posúdiť nárok ako vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 554/2012-35 zo dňa 26.04.2013 „... Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je objektívneho charakteru a predpokladom jeho vzniku nie je protiprávny úkon obohateného ani jeho zavinenie, podstatné je iba to, že stav obohatenia vznikol. ...“. Žalobca poukázal na obdobné rozhodnutia okresných súdov napr. Okresný súd Rimavská Sobota sp.zn. 6C/8/2022-30 zo dňa 28.06.2022, ktorý žalobe v celom rozsahu vyhovel „... Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutočností uvedených žalobcom ako zo zhodných skutočností, ktoré žalovaná nepoprela, pretože žalovaná napriek upomínaniu žalobcovi neuhradila sumu 78,00 Eur za predmetnú faktúru. Súd pri rozhodovaní vychádzal z ustanovenia § 58 ods. 2 zák. č. 355/2007 Z. z. a žalovanú zaviazal na zaplatenie žalovanej sumy žalobcovi. ...“. Rovnako Okresný súd Bratislava III sp.zn. 21C/23/2022-27 zo dňa 12.07.2022 ktorý vyslovil, že „... Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že v období od 19.04.2020 do 25.04.2020 bola žalovaná z dôvodu nariadenej izolácie v karanténnom zariadení žalobcu Kúpeľno-liečebnom ústave V. S. H. H.. Žalobca dňa XX.XX.XXXX vystavil žalovanej faktúru č. XXXXXXXXXXXX na sumu 86 eur so splatnosťou dňa 13.06.2020 za stravu poskytnutú v tomto ubytovacom zariadení žalovanej, a to v súlade s § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z., keďže žalovaná bola v zmysle § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 355/2007 Z. z. povinná plniť opatrenia pri ohrozeniach verejného zdravia nariadené príslušným orgánom verejného zdravotníctva.

Žalovaná v lehote splatnosti uvedenú faktúru neuhradila a neuhradila ju do dnešného dňa ani na opakované výzvy na zaplatenie zo dňa 19.10.2021 a 29.10.2021, do dnešného dňa. ... Ako mal teda súd na základe listinných dokladov priložených k žalobe preukázané a ktoré uvádzané skutočnosti ani žalovaná v zmysle § 151 ods. 1 CSP nepoprela, z ktorého dôvodu sa považujú za nesporné, súd nárok voči žalovanej na úhradu pohľadávky štátu za úhradu nákladov za stravu poskytnutú žalovanej počas nariadenej karantény... vyhodnotil za nesporný a oprávnený ...“. Žalobca v ďalšom citoval rozhodnutia Okresného súdu Poprad sp.zn. 12C/16/2022-30 zo dňa 07.07.2022, Okresný súd Košice - okolie sp. zn. 12C/23/2022 zo dňa 29.07.2022, Okresný súd Nové Zámky sp. zn. 18C/32/2022-27 zo dňa 19.07.2022, Okresný súd Lučenec sp.zn. 13C/8/2022-64 zo dňa 11.07.2022.

3. Žalovaný sa k podanej žalobe nevyjadril, pobyt žalovaného je neznámy, preto súd prvej inštancie svoj procesný postup k žalovanému odôvodnil v odseku 2. napadnutého rozhodnutia a to postupom podľa § 116 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil čl. 122 a čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky, § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z., § 21 písm. a) až k) zákona č. 575/2001 Z.z., § 18 ods. 4, § 19 ods. 2 vyhlášky MZ SR č. 585/2008 Z.z. a vecne tým, že opatrenia nariaďujúce izoláciu mohol vydať nie Úrad verejného zdravotníctva SR ale Regionálny úrad verejného zdravotníctva. Zákon č. 355/2007 Z.z. neumožňuje Úradu verejného zdravotníctva SR vydať všeobecne záväzný právny predpis, ktorým by sa „nariadila izolácia v zariadeniach určených Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky na dobu nevyhnutnú na vykonanie laboratórnej diagnostiky COVID-19 a následne po zistení negatívneho výsledku sa tejto osobe nariaďuje domáca izolácia v celkovej dobe spoločne 14 dní“ ani v iných zaradeniach a ani po inú dobu. Opatrenie Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky pri ohrození verejného zdravia č. P. zo dňa 16.03.2020 tak bolo vydané v rozpore s čl. 123 Ústavy SR, teda mimo svojej právomoci, a ide o nulitný právny akt. Súd prvej inštancie citoval ust. § 59 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z.z., podľa ktorého, orgány verejného zdravotníctva v konaní o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb postupujú podľa všeobecných predpisov o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. Z uvedeného je potom zrejmé, že žalovanému mohol nariadiť izoláciu Regionálny úrad verejného zdravotníctva a to v správnom konaní. Opatrenie Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. P. zo dňa 16.03.2020 potom neuložilo žalovanému žiadne povinnosti. V odseku 7. napadnutého rozhodnutia, súd prvej inštancie citoval ust. § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z., podľa ktorého, náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť. V tejto súvislosti súd prvej inštancie konštatoval, že Úrad verejného zdravotníctva nariadil všetkým osobám, ktoré sa vrátili na územie Slovenskej republiky v konkrétnom časovom intervale z neurčitého územia izoláciu v zariadeniach určených Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky a to inom, ako v zdravotníckom zariadení. Fyzické osoby sú povinné plniť opatrenia na predchádzanie ochoreniam podľa § 12 ods. 2 písm. a), d) až h) (§ 51 zákona č. 355/2007 Z.z.), teda sú povinné byť oddelené od ostatných osôb s cieľom zabrániť, aby sa vnímavé osoby nakazili prenosným ochorením (§ 19 ods. 1 vyhl. MZ SR č. 585/2008 Z.z.). Samotné vykonávanie karantény však zabezpečuje subjekt prevádzkujúci zariadenie, kde sa karanténa vykonáva, vrátane izolácie, vyšetrovania a pozorovania v rámci lekárskeho dohľadu (§ 18 ods. 4 vyhl. MZ SR č. 585/2008 Z.z.). A tak náklady na zabezpečenie stravy, na ubytovanie, na čistenie priestorov, na dodávku elektrickej energie, vody prípadne plynu, vznikajúcimi bezprostredne pri výkone karantény, sú nákladmi vznikajúcimi prevádzkovateľovi zariadenia ktorý plnil úlohy, ako tvrdí žalobca „podľa A6 uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 113 z 15. marca 2020“ ktorým bolo „ministerke vnútra SR uložené vykonať opatrenia so zabezpečením povinnej karantény občanov SR, ktorí sa skupinovo vracajú z postihnutých oblastí do karanténnych zariadení určených Ministerstvom vnútra SR“. Takže povinnosť pri ktorej plnení vznikli náklady, bola povinnosťou ministerky vnútra SR, t.zn., že náklady na vykonávanie karantény znáša Ministerstvo vnútra SR. Žalovanému tak pri plnení Opatrenia č. P. zo dňa 16.03.2020, ktorým mu bola uložená povinnosť, nevznikli žiadne náklady, a potom nemá ani povinnosť žiadne náklady uhrádzať. Na základe uvedeného právneho názoru, súd prvej inštancie žalobu zamietol.

5. Súd prvej inštancie tiež analyzoval skutočnosť, že hoci žalobca netvrdil a ani nepreukázal, že o umiestnení žalovaného do zariadenia Akadémie PZ Bratislava rozhodoval súd, v tejto súvislosti poukázal na čl. 17 ods. 1 a ods. 6 Ústavy SR podľa ktorého osobná sloboda sa zaručuje. Zákon ustanoví, v ktorých prípadoch možno prevziať osobu do ústavnej zdravotníckej starostlivosti alebo ju v nej držať bez jej súhlasu. Takéto opatrenie sa musí do 24 hodín oznámiť súdu, ktorý o tomto umiestnení rozhodne do piatich dní. Rovnako podľa čl. 8 ods. 1 a ods. 6 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, osobná sloboda je zaručená. Zákon ustanoví, v ktorých prípadoch možno osobu

prevziať alebo držať v ústavnej zdravotníckej starostlivosti bez jej súhlasu. Také opatrenie musí byť do 24 hodín oznámené súdu, ktorý o tomto umiestnení rozhodne do 7 dní. Podľa § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z. (účinného ku dňu výkonu karantény žalovaným) opatrenia na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných ochorení sú izolácia v domácom prostredí alebo v zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení, zvýšený zdravotný dozor, lekársky dohľad, karanténne opatrenia. Podľa § 18 ods. 4 vyhl. MZ SR č. 585/2008 Z.z., pri karanténe sa osobe podozrivej z nákazy nariadi izolácia, jej vyšetovanie a pozorovanie v rámci lekárskeho dohľadu v zdravotníckom zariadení, v domácom prostredí alebo v inom jej prirodzenom sociálnom prostredí. Je zrejmé, že čl. 17 ods. 1 a ods. 6 Ústavy SR ako aj čl. 8 ods. 1 a ods. 6 Listiny základných práv a slobôd, majú zabezpečiť ochranu osobnej slobody občanov proti zásahom štátu. Samotná skutočnosť umiestnenia nie do ústavu výkonu väzby alebo zdravotníckeho zariadenia nemôže byť dôvodom zbavujúci občanov SR ochrany osobnej slobody a súdneho prieskumu takéhoto obmedzenia. Výkon obmedzenia osobnej slobody v zdravotníckom zariadení je v danom prípade daný na tú istú úroveň ako výkon obmedzenia osobnej slobody v inom určenom zariadení (§ 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z.), pričom karanténa nebola nariadená v súlade s vykonávacím predpisom, keďže sa nevykonáva v zdravotníckom zariadení, v domácom prostredí ani v inom jej prirodzenom sociálnom prostredí (§ 18 ods. 4 vyhl. MZ SR č. 585/2008 Z.z.). V predmetnej veci, analogicky aj napriek umiestneniu osoby do iného určeného zariadenia, tak malo byť o obmedzení osobnej slobody rozhodnuté súdom do piatich dní.

6. V závere napadnutého rozhodnutia v odseku 10., súd prvej inštancie definoval zriadenie, postavenie a pôsobnosť Akadémie PZ Bratislava s tým, že v širšom chápaní je Akadémia PZ Bratislava súčasťou štátu (žalobcu). A pokiaľ Akadémia PZ Bratislava a ani samotný žalobca prostredníctvom iného orgánu, nezabezpečili ústavne konformný postup, porušili tak práva fyzickej osoby, nemôže žalobca požadovať náklady ani reparáciu od tejto fyzickej osoby za toto obdobie, keďže poskytnutá strava má charakter nanúteného plnenia, teda plnenia v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ak by išlo o občianskoprávne vzťahy. Vo verejnoprávnych vzťahoch, takéto konanie štátu alebo jeho samostatnej zložky, je tak bez právneho základu a nemôže vyvolať majetkovú zodpovednosť fyzickej osoby, ktorej právo bolo porušené. Súd prvej inštancie vyvodil záver, že žalobca žiada od žalovaného zaplatať sumu za obdobie dlhšie ako 5 dní bez rozhodnutia súdu o prípustnosti tejto karantény, potom absencia takéhoto rozhodnutia je samostatným dôvodom na zamietnutie žaloby.

7. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal včas odvolanie žalobca, ktoré odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP a navrhol, aby odvolací súd rozhodol v zmysle §§ 388, 389 CSP.

8. Žalobca uviedol, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je arbitrárne, nesprávne a nespravodlivé. Žalobca namietal nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia súdom prvej inštancie s poukazom na § 220 ods. 2 CSP (poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 171/2005 zo dňa 27.04.2006, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 119/03 zo dňa 16.09.2003), ako aj § 220 ods. 3 CSP, keď pri odklone od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku má mať aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu (poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 192/2006 zo dňa 03.11.2006), a zároveň porušenie základného práva strany na spravodlivý proces priznané čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uvedené námietky žalobca konštatoval v teoretickej rovine v odsekoch 2. až 5. podaného odvolania.

9. Vecne žalobca argumentoval svoje odvolanie v odseku 6. podaného odvolania s tým, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil oprávnenie Úradu verejného zdravotníctva SR vydať opatrenia nariaďujúce izoláciu, keď uviedol „... žalovanému mohol nariadiť izoláciu regionálny úrad a to v správnom konaní. Opatrenie Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. P. zo dňa 16.03.2020 potom nezaložilo žalovanému žiadne povinnosti. ...“. Uvedený právny záver súdu prvej inštancie považuje žalobca za arbitrárny bez opory v právnom poriadku SR a vzápätí citoval ust. § 12 ods. 2 písm. f) a § 48 ods. 4 písm. e), § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 355/2007 Z. z. s dôrazom, že fyzické osoby sú, podľa § 51 zákona č. 355/2007 Z. z., povinné plniť opatrenia na predchádzanie ochoreniam, a preto žalovaný absolvoval izoláciu v karanténnom zariadení. V tejto súvislosti žalobca zdôraznil, že nariadenie izolácie formou jednotlivých opatrení nepatrí do pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

10. Žalobca uviedol, že Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky ako príslušný orgán štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva podľa § 5 ods. 4 písm. h) zákona č. 355/2007 Z. z., v znení platnom v rozhodnom čase, z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky, nariadil podľa § 12 ods. 2 písm. f) a § 48 ods. 4 písm. e) zákona č. 355/2007 Z. z., Opatrenie č. P. zo dňa 15.03.2020, ktoré v bode D) Opatrením č. P. zo dňa 16.03.2020 zmenil nasledovne: „všetkým osobám, ktoré sa od 16.marca 2020 od 6:00 hod. ako zorganizované skupiny vrátili z postihnutých oblastí zahraničia na územie Slovenskej republiky alebo o repatriácii ktorých na územie Slovenskej republiky sa

rozhodne, sa nariaďuje izolácia v zariadeniach určených Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky na dobu nevyhnutnú na vykonanie laboratórnej diagnostiky COVID-19 a následne po zistení negatívneho výsledku sa tejto osobe nariaďuje domáca izolácia v celkovej dobe spoločne 14 dní.“ Vzhľadom na uvedené, má žalobca za to, že súd prvej inštancie arbitrárne bez opory v zákone vyhodnotil postup Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky ako nezákonný.

11. Žalobca na odôvodnenie rozsudku súdom prvej inštancie v odseku 8., že „... Teda povinnosť pri ktorej plnení vznikli náklady bola povinnosťou ministerky vnútra SR, znášať náklady na vykonávanie karantény má potom Ministerstvo vnútra SR. Žalovanému pri plnení opatrenia v rozsahu v akom by mu opatrenie č. P. zo dňa 16.03.2020 malo ukladať povinnosť nevznikli žiadne náklady, nemá potom povinnosť tieto náklady uhrádzať. Uvedené je samostatným dôvodom na zamietnutie žaloby. ...“, reagoval námietkou, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s argumentáciou žalobcu, najmä s rozlíšením uloženia povinnosti v súvislosti s nariadenou karanténou ako prostriedkom ochrany zdravia a vznikom nákladov na poskytnutú stravu a ubytovanie, pričom žalobca uviedol, že fyzické osoby neplatia všetky náklady, ktoré sú spojené s povinnou izoláciou, ale iba stanovenú paušálnu čiastku za stravu.

12. Žalobca opätovne poukázal na ustanovenie § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z., ktoré podľa jeho názoru určuje okruh osôb, ktoré sú povinné uhrádzať náklady spojené s plnením povinností ustanovených zákonom č. 355/2007 Z. z.. Pričom predmetné zákonné ustanovenie nerieši prípady, keď náklady vzniknú subjektu, ktorý neuložil povinnosť podľa tohto zákona, ale umožňuje obmedziť vlastníctvo fyzickej osoby v rozsahu nákladov, ktoré vzniknú pri plnení povinností uložených fyzickej osobe v záujme ochrany verejného zdravia tým, že tieto náklady je fyzická osoba povinná znášať. Uloženie povinnosti znášať náklady podľa § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z., ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť, je podľa Ústavného súdu SR v súlade s ustanoveniami Ústavy SR (nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 4/2021). S poukazom na vyššie uvedené sa žalobca domáha úhrady paušálnych nákladov za stravu od žalovaného, keďže plnil za žalovaného to, čo mal podľa § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. plniť žalovaný sám.

13. Žalobca namieta ad absurdum výklad súdom prvej inštancie, ktorý argument žalobcu, že „... podľa A6 uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 113 z 15. marca 2020 ktorým bolo ministerke vnútra SR uložené vykonať opatrenia so zabezpečením povinnej karantény občanov SR, ktorí sa skupinovo vracajú z postihnutých oblastí do karanténnych zariadení určených Ministerstvom vnútra SR ...“ vyložil tak, že povinnosť pri ktorej plnení vznikli náklady, bola povinnosťou ministerky vnútra SR, znášať náklady na vykonávanie karantény, má potom Ministerstvo vnútra SR ignorujúc gramatický výklad citovaného uznesenia vlády ako aj súvislosť s príslušnými zákonnými ustanoveniami upravujúcich predmetnú právnu oblasť.

14. Žalobca poukázal na odsek 9. napadnutého rozhodnutia, v zmysle ktorého žalobca nepreukázal, že o umiestnení žalovaného do zariadenia Akadémie PZ Bratislava rozhodol súd, čím súd prvej inštancie v kontexte odseku 10. napadnutého rozhodnutia spochybnil zákonnosť umiestnenia žalovaného v zariadení Akadémie PZ Bratislava.

15. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Odvolací súd prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu voči rozsudku súdu prvej inštancie nemožno priznať úspech, a že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28.02.2024; termín verejného vyhlásenia rozsudku odvolací súd oznámil v súlade s § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1, ods. 3 CSP.

16. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 CSP). Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 CSP. Dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie vyslovil, že základ nároku na úhradu nákladov za zabezpečenie stravy v čase nariadenej izolácie za obdobie od 01.04.2020 do 22.04.2020 nie je daný, riadne ozrejmil, pričom sa vysporiadal so skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi žalobcu (žalovaný sa k žalobe nevyjadril, jeho pobyt je neznámy). Keďže v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o tomto nároku podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vysporiadal i s podstatnými tvrdeniami žalobcu vznesenými v konaní na súde prvej inštancie (§ 387 ods.2, 3 CSP), odvolací súd využíva možnosť ust. § 387 ods. 2 CSP v odôvodnení

sa obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu v odvolaní. S poukazom na uvedené, sa odvolací súd zaoberal len tými odvolacími námietkami a argumentmi žalobcu, ktoré boli pre rozhodnutie o odvolaní relevantné (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 238/2008 zo dňa 30.11.2009).

17. Hneď v úvode k odvolaciemu dôvodu žalobcu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah odôvodnenia súdom prvej inštancie uvedený v odsekoch 6. až 10. napadnutého rozhodnutia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

18. Základom uplatneného nároku, tak ako správne uviedol súd prvej inštancie, je zodpovedanie otázky, či žalobca preukázal skutočnosť, že mu vznikla pohľadávka voči žalovanému pri plnení povinností uložených v § 12 ods. 2 písm. f) zák. č. 355/2007 Z. z. v spojení s Opatrením č. P. zo dňa 16.03.2020 a či na strane žalovaného existuje zákonná povinnosť náklady vzniknuté v súvislosti s uvedeným opatrením, uhradiť.

19. Odvolací súd v prvom rade poukazuje na esenciálny dôvod a právny názor (iný právny dôvod ako uviedol súd prvej inštancie) pre ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, a to, že v rozhodnom čase od 01.04.2020 do 22.04.2020, kedy bol žalovaný v karanténnom zariadení Akadémie PZ Bratislava, bolo ustanovenie § 12 ods. 2 písm. f) zák. č. 355/2007 Z. z. účinné v znení „... opatrenia na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných ochorení sú izolácia v domácom prostredí alebo v zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení, zvýšený zdravotný dozor, lekársky dohľad, karanténne opatrenia. ...“ Uvedená právna norma bola derogovaná nálezom Ústavného súdu PL.ÚS 4/2021-136 zo dňa 08.12.2021, na základe čoho obsah právnej normy ustanovenia § 12 ods. 2 písm. f) zák. č. 355/2007 Z. z. znie „... opatrenia na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných ochorení sú izolácia, karanténa, zvýšený zdravotný dozor a lekársky dohľad. ...“ Z textu uvedenej právnej normy, s ktorou žalobca spája svoj nárok, bolo tak vylúčené opatrenie týkajúce sa izolácie v inom určenom zariadení, aj karanténne opatrenia.

Z uvedeného vyplýva, že v čase posudzovania veci súdom prvej inštancie, z právnej úpravy nevyplýva oprávnenie pre Úrad verejného zdravotníctva nariadiť karanténne opatrenia a preto nemôže ani existovať povinnosť žalovaného znášať náklady (úprava § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z. z. stanovuje povinnosti, iba ak sú spojené s oprávnením Úradu verejného zdravotníctva nariadiť opatrenia, čo však s odkazom na nález ústavného súdu PL.ÚS 4/2021-136 zo dňa 08.12.2021 úradu chýba). Žalobca tak nemá podľa § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. právny titul na žalobou uplatnené náklady od žalovaného.

20. Vo vzťahu k nálezu Ústavného súdu PL.ÚS 4/2021-136 zo dňa 08.12.2021, ktorý o.i. konštatoval protiústavnosť ustanovenia § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z., ktorý bol vyhlásený v Zbierke zákonov dňa 31.12.2021 pod č. 551/2021 Z. z., kedy podľa § 91 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde SR, aj iné v náleze uvedené ustanovenia stratili účinnosť a následne i platnosť podľa § 91 ods. 2 citovaného zákona. Keďže Úrad verejného zdravotníctva SR vydal Opatrenie č. P. zo dňa 16.03.2020 na podklade § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z., na základe ktorého bol žalovaný počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení Akadémie PZ Bratislava, a pre rozpor tohto zákonného ustanovenia s Ústavou SR (nález Ústavného súdu PL.ÚS 4/2021-136 zo dňa 08.12.2021), stratilo účinnosť predmetné zákonné ustanovenie (ktoré dovoľovalo nariadiť izoláciu osôb v karanténnom zariadení), keďže takéto obmedzenie práv nebolo vykonané na ústavne akceptovateľnom základe, nemožno dospieť k záveru, že by dotknutej osobe (žalovanému) mala vzniknúť povinnosť nahradiť náklady štátu súvisiace s takýmto obmedzením. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že hmotnoprávne účinky nálezu ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov s ústavou platia ex tunc, t.j. od začiatku, a to tak vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu v Zbierke zákonov, ako aj vo veciach právoplatne neskončených v momente jeho zverejnenia v Zbierke zákonov (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ZÚS 1/06 zo dňa 11.10.2006). Ustanovenie zákona, ktoré bolo nálezom ústavného súdu vyhlásené za nesúladne s ústavou, stráca po márnom uplynutí lehoty podľa čl. 125 ods. 3 tretej vety Ústavy SR platnosť ex tunc, t.zn., že takéto ustanovenie zákona bolo od začiatku nulité, a na takéto ustanovenie zákona sa hľadí akoby nikdy nebolo platné a nebolo súčasťou právneho poriadku SR. Za situácie, keď súd rozhoduje v čase, keď ustanovenie zákona nesúladne s

ústavou už nie je účinné a platné, nemôže na daný prípad takéto ustanovenie zákona aplikovať, a to bez ohľadu na to, že v čase, keď nárok vznikol bolo ustanovenie platné a účinné.

21. Pre úplnosť posúdenia a vyhodnotenia uplatneného nároku, v zmysle vyššie uvedeného právneho názoru, odvolací súd dopĺňa svoje odôvodnenie aj o právny názor uvedený v obdobnej veci Krajským súdom Banská Bystrica pod sp.zn. 14Co/79/2022 zo dňa 31.07.2023, ktorý v záverečnej časti odseku 6. svojho rozhodnutia vyslovil, „... Ak by sa aj pripustilo, že ustanovenie § 58 ods. 2 Zákona o ochrane verejného zdravia je tým ustanovením, ktoré predstavuje právny základ uplatneného nároku žalobkyne voči žalovanej, nebolo by možné uplatnený nárok žalobkyni priznať vzhľadom na účinky vyplývajúce z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 4/2021, ktorý so spätnou účinnosťou derogoval zákonné ustanovenie umožňujúce nariadenie izolácie v karanténnom zariadení. Odvolací súd uvádza, že hoci ústavný súd v predmetnom náleze ustanovenie § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. nevyhlásil za protiústavné, ale ústavný súd za protiústavnú vyhlásil izoláciu mimo domáceho prostredia (v inom zariadení, keď vyslovil nesúlad § 12 ods. 2 písm. f/ v časti „alebo zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení“ a v časti „karanténne opatrenia“), teda základ nároku vyplývajúci z protiústavnosti umiestnenia osoby v karanténnom zariadení, potom nemožno dospieť k záveru, že by žalovanej mala vzniknúť povinnosť nahrádzať s takýmto obmedzením náklady, ktoré vznikli štátu. ...“

22. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu uvedených v odsekoch 9. až 14. tohto rozhodnutia, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Posúdenie odvolacích námietok žalobcu priamo súvisí s vyššie analyzovaným nálezom Ústavného súdu PL.ÚS 4/2021-136 zo dňa 08.12.2021. Právny názor súdu prvej inštancie „... žalovanému mohol nariadiť izoláciu regionálny úrad a to v správnom konaní. Opatrenie Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. P. R. W. XX.XX.XXXX potom nezaložilo žalovanému žiadne povinnosti. ...“, je podľa názoru odvolacieho súdu vecne správny. Predmetný nález ústavného súdu deklaroval ustanovenie § 12 ods. 2 písm. f) a iné, zákona č. 355/2007 Z.z. obmedzujúci osobnú slobodu keď dovoľovalo nariadiť izoláciu osôb v karanténnom zariadení (takéto obmedzenie práv nebolo vykonané na ústavne akceptovateľnom základe), v rozpore s príslušnými článkami Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a preto nariadenie obmedzenia osobnej slobody by bolo možné, tak ako správne uviedol súd prvej inštancie, jedine individuálnym rozhodnutím v správnom konaní, v ktorom prvostupňovým orgánom by bol príslušný Regionálny úrad verejného zdravotníctva.

23. Takisto námietku žalobcu vo vzťahu vyhodnotenia súdom prvej inštancie povinnosti uhradiť náklady ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených zákonom č. 355/2007 Z.z., vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú a plne odkazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie v odsekoch 7. a 8. napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd v tejto súvislosti len dopĺňa, že opäť s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 4/2021-136 zo dňa 08.12.2021, vo veci chýba právny dôvod, pre ktorý by mal žalovaný žalobcovi hradiť žalované náklady. Právo žalobcu na náhradu nákladov za zabezpečenú stravu počas nariadenej izolácie žalovaného v karanténnom zariadení Akadémie PZ Bratislava za žalované obdobie, by muselo vyplývať z konkrétneho zákonného ustanovenia právneho poriadku SR, pretože len taký prístup zodpovedá princípu, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Odvolací súd, s poukazom na vyššie uvedené je názoru, že takéto ustanovenie nebolo súčasťou právneho poriadku SR, keď vzhľadom na účinky vyplývajúce z uvedeného nálezu ústavného súdu, ktorý so spätnou účinnosťou derogoval zákonné ustanovenia, ktoré umožňovali nariadenie izolácie v karanténnom zariadení. V tejto súvislosti odvolací súd opäť zdôrazňuje, že v čase posudzovania veci súdom prvej inštancie z právnej úpravy, s dôrazom na nález sp. zn. PL. ÚS 4/2021-136 zo dňa 08.12.2021, nevyplýva oprávnenie Úradu verejného zdravotníctva nariadiť karanténne opatrenie a preto nemôže ani existovať povinnosť žalovaného znášať náklady, ktoré takýmto nezákonným obmedzením vznikli a to v súlade s právnou zásadou „z neprávania nemôže vzniknúť právo“.

24. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd uzatvára, ak by aj pripustil, že ust. § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. predstavuje právny základ uplatneného nároku, nebolo by možné nárok žalobcovi priznať, a to vzhľadom na účinky vyplývajúce z nálezu ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 4/2021, ktorý so spätnou účinnosťou derogoval zákonné ustanovenia umožňujúce nariadenie izolácie v karanténnom zariadení.

25. Odvolací súd reflektuje i návrh žalobcu pre prípad, ak by sa súd prvej inštancie s názorom žalobcu nestotožnil, aby posúdil uplatnený nárok z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. V zmysle uvedeného návrhu nebolo možné uplatnený nárok posúdiť v zmysle ust. § 454 Občianskeho zákonníka preto, že uplatnený nárok mal žalobcovi vzniknúť v súvislosti s Opatrením Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. P. R. W. XX.XX.XXXX (povinne nariadená izolácia v karanténnom zariadení), ktoré má právny základ vo sfére verejného práva, a vzhľadom na princíp vyjadrený v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, nie je možné absenciu zákonnej právnej úpravy nahrádzať inštitútmi, resp. právnymi

predpismi upravujúcimi vzťahy súkromnoprávnej povahy, pre ktoré je typický princíp vychádzajúci z čl. 2 ods. 3 Ústavy SR. Z vecnej povahy sporu je nepochybné, že medzi stranami sporu sa nejedná o vzťah súkromnoprávny. Súkromnoprávne vzťahy sú typické tým, že nejde o vzťahy charakterizované vzájomnou nadriadenosťou, resp. podriadenosťou. Pre súkromnoprávne vzťahy je príznačné, že jeho subjekty majú rovnaké právne postavenie a teda žiaden z nich v danom vzťahu nedisponuje mocou jednostranne ukladať povinnosti druhému ani ich plnenie autoritatívne vynucovať. No vzťahy s verejnoprávnou povahou sa vyznačujú tým, že na jednej strane vystupuje orgán verejnej správy disponujúci svojou pôsobnosťou a právomocou, ktorú v danom vzťahu k podriadenému subjektu aj vykonáva. A práve o takýto verejnoprávny vzťah ide v predmetnej veci - nariadenie povinnej izolácie v karanténnom zariadení Akadémie PZ Bratislava, ktorého dôsledok nie je možné riešiť predpismi občianskeho práva.

26. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (stranami sporu). Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva sporovej strany na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

27. Na základe uvedeného, obsah odvolania žalobcu nebol preto spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne a právne správne potvrdil.

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, ktorý by mal nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania. Avšak z obsahu spisu odvolací súd nezistil, že by žalovanému v odvolacom konaní nejaké konkrétne trovy vznikli (žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril), odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)